

Bart Moeyaert
Blote handen

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2015

We holden door drie weitjes waar we nooit eerder geweest waren. Het ging bergaf. We holden harder dan we konden. Soms struikelden we over onze benen. Omdat we er nooit geweest waren, kenden we de gevaarlijke plekken niet.

Bernie gleed uit, en kwam met zijn buik in de zomp en met zijn gezicht in de prikkeldraad terecht. Ik dacht dat ik zijn wang hoorde scheuren, toen ik hem overeind trok. Ik zei *ju* tegen hem, iets wat ik nog nooit tegen hem had gezegd, omdat hij geen paard is. Bernie moest doorlopen, dat bedoelde ik, want Betjeman zat achter ons aan. Ik hoorde Betjeman schreeuwen, twee weitjes hogerop, of misschien maar eentje, en ik kon alleen maar hopen dat hij Elmer niet te pakken kreeg.

Elmer draafde in wijde cirkels om ons heen. Hij kefte en jankte tegelijk, en hij dampte uit zijn bek, want het was koud. Hij dacht dat we speelden. Elmer dacht dat we het voor hem deden, dat hollen en over heggen heen springen. In het derde weitje gooide hij zich tegen me aan, en toen had ik al spijt.

Waren we maar nooit bij Betjeman geweest. De eend onder mijn jas was dood, dat voelde ik. Mijn laarzen waren te groot, mijn benen deden pijn en ik had een eend doodgeknepen, maar er was geen tijd

om daarover na te denken. Bernie en ik moesten Betjeman kwijt.

De laatste sprong was de grootste, dat wisten we. We hadden er al vaker op geoefend, met appels onder onze jas, voor het gewicht. Bernie had vaart en het goede been. Hij sprong over de sloot of het een stoep-rand was.

Ik zat om te beginnen al fout. Ik was met mijn hoofd aan de overkant, maar mijn voeten waren er nog niet. Ik dacht dat ik al kon nadenken over Betjeman. Ik dacht aan Betjemans dode eend onder mijn jas, en dat was niet goed. Ik haalde de andere oever maar net. Voor ik het wist stond ik met mijn hielen in het water en met mijn handen in het gras.

De eend viel als een zak nat zand uit mijn jas, rolde van de oever af en gleed het water in. Ik keek er een paar tellen naar, alsof ik eerst nog moest bedenken hoe dat kon en waar die eend ook weer vandaan kwam.

Ik voelde Bernies hand in mijn kraag.

‘Ward,’ zei hij.

Hij trok me de slootkant op.

Ik schudde met mijn voet alsof er een kiezel in mijn laars zat. Tegelijk hoorde ik gehijg achter me, en bedacht dat het Elmers gehijg moest zijn. De schrik sloeg in mijn benen.

Elmer liep aan de overkant jankend heen en weer. Aan zwemmen heeft hij altijd een hekel gehad, en voor springen was hij te klein.

‘Kom dan, Elmer!’ riep ik.

Elmer huilde harder dan eerst en gooide zijn kor-

te voorpootjes in de lucht, en nog eens en nog eens, maar springen durfde hij niet.

Bernie en ik keken elkaar op hetzelfde moment aan. Groot en log als een os kwam Betjeman dichterbij. Hij vloekte al. Hij vloekte altijd. 'Ik zal je!' riep hij, terwijl hij met zijn plastic hand naar mij wees. Even leek het alsof Betjeman ging springen, maar hij bedacht zich.

'Dat haal ik niet meer,' zei hij spugend. 'Maar als ik kon springen dan sprong ik en wrong ik die eend uit je kleren.'

Alsof Bernie en ik het afgesproken hadden, streken we ons gezicht glad en keken naar Betjeman terug.

'We kwamen Elmer halen,' zei Bernie.

'Waar is mijn eend,' zei Betjeman, want hij wilde niks anders horen.

'Eend?' zei Bernie.

'Eend?' zei ik ook.

'Meneer Betjeman,' zei Bernie, alsof hij net van huis kwam en van niks wist, 'Elmer loopt altijd ver, ook waar hij niet mag. We kwamen hem zoeken. Het is zijn schuld.'

'Altijd zijn schuld,' zei ik.

Uit mijn ooghoeken zag ik dat Elmer schichtig naar Betjeman keek, en een eind verderop de oever af schoof, met zijn kop en lijf laag bij de grond. Ik hoorde hem snuffelen tot waar ik stond, zo boven de wind uit. Het kippenvel kroop langs mijn benen omhoog.

'Als ik je te pakken krijg,' zei Betjeman tegen mij, 'dan sleur ik je eigenhandig naar je moeder.'

'U bent mijn vader niet,' zei ik.

Elmer had de eend gezien, en sloeg met zijn staart. De eend kwam zijn kant op gedreven. Straks zette hij zijn kleine tanden in dat grote beest, en sleurde het de oever op, het riet uit. Straks kefte hij naar me, wilde hij laten zien wat hij gevonden had. Straks sprong hij ook nog trots om de eend heen, als om Betjeman te laten zien dat hij gelijk had. Dit is uw eend, dit is uw eend.

‘Wij weten van geen eend,’ zei ik snel. ‘We kwamen Elmer halen. Ik zal nooit nooit nóóit meer op uw landje komen.’ Ik zei het een keer hard, nooit, en een keer harder en een keer nog harder, maar Betjeman was er doof voor. Hij luisterde niet, zeker niet naar mij, hij had de eend allang gezien. Zijn mond bleef openhangen en er kwamen alleen wolken uit. Hij keek naar zijn eend en hij keek ook naar Elmer, en zocht naar woorden. Zijn hand schudde en ging open in de richting van de sloot.

‘Eend,’ wilde ik zeggen. ‘Uw eend. Mijn Elmer,’ maar net op tijd pookte Bernie zijn elleboog in mijn zij, en schoot me voorbij. Hij rukte me aan mijn mouw met zich mee.

Ik hapte naar adem, vooral omdat Betjeman heel hard begon te vloeken en te schelden.

‘Jullie hebben mijn eend vermoord!’

Als ik hem moest geloven, dan was ik rot vanbinnen, en dicht bij de hel, en kwam het nooit meer goed met mij.

Een eind verder pas durfde ik om te kijken, omdat ik Elmer had horen huilen, heel hoog en heel kort maar.

Betjeman, ginds ver aan de overkant van de sloot, stond met zijn plastic hand in het gras te wroeten. Hij schoot overeind en gooide zijn armen in de lucht, woedend, en ik dacht dat zijn ene arm langer was dan de andere. Dat zag ik, maar Elmer zag ik nergens.

‘Opschieten,’ zei Bernie. Hij trok mijn hoofd naar beneden, duwde me door het gat in hun heg, en zei *ju* tegen me.